

נקודות גרעין נפשיות המשך – תהליך בעכשיו

[Psychic Nuclear Points Continued – Process in the Now]

שלום חברים יקרים. מי ייתן וכולכם תקבלו את הברכות והכוח והאהבה המורעפים עליכם כתוצאה מן המאמצים והמחויבויות המשולבים שלכם להווייתכם הפנימית ביותר.

בהרצאה זו אמשיך בנושא שבו התחלתי בפעם שעברה, ואני מבקש מכם פעם נוספת לפתוח את הרגישות והאינטואיטיביות הפנימיות-ביותר שלכם ולהבין, לפחות במידה מסוימת, את המשמעות העמוקה של הרצאה זו; להביא אליה את האינטלקט לבדו לא ייתן לכם הבנה נאותה לעומק הנושא; ושוב, כמו בהרצאה הקודמת, מה שעשוי להיראות בהתחלה כידע קוסמי מופשט בלבד אודות תהליכים יצירתיים יהיה, כאשר תחפשו אותו ותעקבו אחרי לאורך כל הדרך, ניתן ליישום ברור ומיידי בחייכם כאן ועכשיו. התהליכים הפנימיים שלכם עצמכם יהיו מובנים יותר כאשר תתפסו, עד כמה שאתם יכולים, כיצד התהליכים האלה מתייחסים ישירות אל, וכיצד הם חלק מתהליכים קוסמיים גדולים-יותר המתקיימים כל הזמן.

בהרצאה הקודמת הסברתי על נקודות גרעין נפשיות ועל תצורות גרעין ספירליות נפשיות; אסכם על כך בקצרה כדי שההרצאה הנוכחית תהיה מובנת יותר.

כל חלקיק קטן ביותר בבריאה מורכב מסדרה אינסופית של תצורות גרעין ספירליות נפשיות, שהן תנועות אנרגיה עזות המסתיימות בנקודת שיא המביאה יצירה מסוימת לכלל ביטוי ברמה כלשהי של המציאות. כל תצורה כזו מורכבת מסדרה של אירועים נפשיים בעלי תוכן תודעתי, או במילים אחרות, תנועות האנרגיה האלה אינן רק מבנים מכאניים שפשוט קיימים בנפרד מן המיינד. הן תמיד ביטויים של המיינד – של המיינד הגדול-יותר או של המיינדים הקטנים-יותר, לפי המצב. כל יצירה עשויה מרצפים של כמה תצורות כאלה הנשזרות, נארגות, חופפות, לובשות ופושטות צורה ושוב לובשות צורה, יוצרות ומתפרקות וחוזרות ויוצרות את עצמן בכל דפוס החידוש-העצמי, ההנחה וההרחבה של תצורות ספיראליות אינטראקטיביות. כל דפוס עשוי להיראות, ולהיות, יצירה בפני עצמה, שונה למדי ותכליתי [purposeful] בתוך המסגרת הצרה-יותר שלו. עם זאת, בד בבד, הוא גם חלק מתוכנית גדולה-יותר של דפוסים תכליתיים בבריאה.

אתן לכם דוגמה פשוטה ברמה הפיזית. הבה נניח שאתם מחליטים לקום מן הכיסא, לחצות את החדר, לרדת במדרגות ולצאת אל פינת הרחוב – לצורך כלשהו. כל התוכנית הזו היא תצורה אחת, ספיראלית אחת. ההגעה ליעד שלכם היא הפיצוץ, נקודת השיא שמביאה את התוכנית לידי ביטוי; יצירה מסוימת זו הופיעה עתה ברמה זו של המציאות. אולם לפני שהתוצאה הזו יכולה לבוא לכלל קיום, עליכם לבצע כך וכך צעדים בדרך. כל צעד הוא תוכנית בפני עצמה, הוא כוונה להזיז שרירים מסוימים, כי למרות שאתם כבר מזויזים את השרירים האלה בצורה אוטומטית בשלב זה, הכוונה עודנה קיימת. הכוונה, התזוזה וההוצאה לפועל של הכוונה מצייתים לתוכנית מסוימת. התוכנית, יחד עם הוצאתה לפועל בכל חלקיק, יוצרת ריבוי תצורות ספירליות קטנות-יותר ושלמות בפני עצמן. כמוכן, המונחים "קטן" או "גדול" אינם נכונים ברמה זו של המציאות, אך עלי להשתמש בהם בהיעדר מילים מוצלחות יותר בלשונכם. כל צעד הוא יצירה של צורה ספיראלית ונקודת-סיום גרעינית נפשית, יחד עם תוכן תודעתי, מטרה, תוכנית והוצאה לפועל. ההליכה כולה מהווה צורה שלמה "גדולה-יותר" מסוג זה, המורכבת מצורות "קטנות-יותר" – הצעדים הנפרדים. אולם ההליכה מכאן אל פינת הרחוב גם היא איננה יצירה מבודדת. גם היא מהווה חלק מתוכנית גדולה-יותר, היא כוונה, שבה ההליכה אינה אלא יצירה חלקית בדיוק כשם שהצעד הוא יצירה חלקית בהליכה מכאן אל פינת הרחוב. חשוב מאוד להבין את הנוסחה הזו משום שהיא מייצגת את התוכנית [scheme] של הבריאה עצמה. ניקח דוגמה נוספת. נניח שאתם רוצים לבנות בית. שוב חל אותו העיקרון; הרבה מאוד צורות ספירליות יצירתיות חלקיות מתכנסות לכלל שלם שגם הוא בתורו רק חלק מתוכנית גדולה יותר. לפיכך, בתכנון הבית, עליכם לעבוד אולי מספר שנים כדי להיות מסוגלים לרכוש את הנכס, ואז לשכור את הארכיטקט המתכנן ומעצב את הבית. הארכיטקט בתורו חייב להוציא לפועל את התוכנית שלו או שלה ולשכור קבלן או לארגן את העבודה עם קבלני-משנה שונים שצריכים לשתף פעולה זה עם זה. לאחר מכן, פועלים וצפעי-פנים מתחילים לעבוד עד שהבית גמור.

כל אחד עובר סדרה אינסופית של נקודות גרעין נפשיות באינטראקציה, שכל אחת היא צורה שלמה ומושלמת, שהופכת בשלמותה לחלק מתוכנית גדולה-יותר, וכן הלאה וכן הלאה. כל צעד, וכל חלקיק קטן ביותר בו, הוא יצירה בפני עצמה. כל יצירה "קטנה" היא פיצוץ של תצורה ספירלית נפשית. היצירה הגדולה-יותר מורכבת מיצירות קטנות רבות מאוד, המתרחבות ומתרחבות. לדוגמה, המטרה של הבית עצמו היא רק צעד זעיר בסדרה שלמה וגדולה-יותר של אירועים יצירתיים שלובים. אתם יכולים להשלים בעצמכם, בעזרת הדמיון, איך הבית הוא, יחסית, רק צעד קטן בתוכנית גדולה-יותר. התוכנית הגדולה-יותר, גם היא רק צעד זעיר בתוכנית גדולה אף יותר – כמו תקופת חיים אחת של אדם מול תקופה שלמה בתנועה הספיראלית של האבולוציה שלו.

חשוב מאוד לראות בדמיון את התהליך הזה בצורה אינטואיטיבית והבאתי דוגמאות פשוטות מאוד. אבל אפילו בדוגמאות פשוטות אלה, אתם יכולים אולי לדמיין איך נחוץ מספר רב של נקודות גרעין נפשיות שיתקיימו וישזרו רשת שלמה של נקודות גרעין נפשיות גדולות-יותר, שבתורן הן זזות, יוצרות, מתפוצצות, מתפרקות, לובשות צורה משותפת בדפוס משמעותי חדש ביחס לתוכנית הגדולה-יותר. הניסיון לדמיין את המשמעות והתכליתיות מעבר לכל דמיון שמאחורי התכנונים הללו עשוי להראות לכם שמץ מן המיינד האלוהי בפעולתו בכל עת, בתבונתו המיטיבה והאוהבת וכוחו ליצור.

הבנת העקרונות האלה, ואפילו במידה קטנה, תעניק לכם תבונה נוספת, דהיינו שאפילו מעשה בלתי משמעותי כמו ללכת מכאן אל פינת הרחוב הוא בהחלט יצירה. נחוצה גאונות יצירתית מבריקה ביותר כדי להכניס לפעולה את מערכות האנרגיה, את הקואורדינציה והשליטה בשרירים ואת אינספור המרכיבים ההכרחיים להוצאתו לפועל של מעשה יצירתי כזה, על כל חלקיו; וההליכה מכאן אל פינת הרחוב היא לא יצירה מבודדת; חייבת להיות לכם סיבה ללכת לשם, וסיבה זו, שוב, היא רק חלק קטן מתוכנית או מסכמה [scheme]

גדולה יותר. תהליך זה, המארג שלנצח הוא מאיץ, גדל, מנציח את עצמו בדפוסים יצירתיים, שכל אחד מהם בפני עצמו הוא שלמות במסגרת החלק שלו, והחלק הזה הוא רק חלק מחלק גדול יותר וכן הלאה וכן הלאה, כל זה הוא רק סקיצה מעורפלת של התהליך היצירתי עצמו, שנמצא תמיד בפעולה.

דמיינו יצירה של פלנטה, של האנטומיה האנושית, של מערכת מתמטית, של פשוטו כמשמעו אינסוף האיכויות הכלולות באָתָר. בכל זאת, ייתכן שלא תתפסו אפילו במעורפל עד כמה רבות הן מערכות היצירה השלמות, מערכות בתוך מערכות קטנות-יותר, הכלולות ביצירת כל אחת מן הדוגמאות האלה. חלקיק האוויר הקטן ביותר הוא יצירה מושלמת בפני עצמה של נקודת גרעין נפשית ספירלית ופיצוץ בשיאה. כל אחד מחלקיקים אלה הוא חלק מסכמה גדולה יותר, כפי שהמחשתי בדוגמאות אחרות. אני רק רוצה להעביר את המסר שהיצירה הקטנה ביותר או הגדולה ביותר – מנקודת המבט שלכם – כפופה לאותו חוק-סדרתי עצמו, שהוא הבסיס לעצם הבריאה, ומשום כך אני חוזר על עצמי. יעזור לכם לתפוס את התהליך כאשר תתבוננו במבנה הפנימי שלכם [your inner makeup], בתגובות שלכם וביצירות שיוצר המיינד שלכם; שכן אותו העיקרון קיים כמובן ביצירות חיוביות ושליליות.

היות שהיקום מלא בקיום [Being], לא יכול להיות אי-קיום [non-being] אפילו בכמות הקטנה ביותר. כל אחת מנקודות הגרעין האלה היא בעלת תוכן ומשמעות. היא לא נפרדת מהתודעה. היא חלק אינטגרלי מהתודעה ותוצאתה. וכאשר אתם מבינים את המשמעות הפנימית של נקודת גרעין, כאשר אתם מבחינים בנקודת גרעין ספירלית, מבינים לחלוטין את משמעותה ותכליתה, את המסר שלה, אזי התעליתם במידה מסוימת מעל הכלא הצר שבו אתם סובלים מראיית העולם מחוץ להקשרו.

ככל שפחות אתם רואים שחלקי-היצירה הקטנים האלה אינם אלא חלקיקים מפוצלים של שלם אחד, כך אתם מאמינים יותר שהחלקיקים הקטנים הם כל מה שיש ואין להם כל קשר לשום דבר אחר – רק משום שאינכם יכולים לראות יותר, ולפיכך אתם חייבים להיות מפוצלים יותר בעצמכם, בתודעה הרגעית שלכם, בתחושת המודעות שלכם. כאשר אני אומר רגעית, אני מתכוון לכך שהמודעות הזו קיימת רק כל עוד אתם שוכנים בכלא הצר של מגבלות אנוש. לעומת זאת, ככל שיותר אתם רואים כי כל מה שאתם יכולים לחוות אינו אלא חלק קטן-יותר, רסיס של תוכנית מתמשכת הולכת וגדלה – כמו צעד אחד שאתם עושים כחלק מהליכה שלמה, וההליכה עצמה היא רק חלק מתוכנית גדולה-יותר במיינד שלכם – כך יותר אתם ערים ומחוברים לתודעה הכוללת, לשלם, ולפיכך קרובים יותר לאושר עילאי.

הזמן עצמו הוא ביטוי של הפיצול הזה. שכן הזמן, כפי שאמרתי לעתים כה קרובות, אינו אלא אשליה [הנובעת] מראיית המציאות כמנותקת. במסגרת הנושא המסוים הזה, הזמן הוא [כמו] לראות את הצעדים החלקיים בלבד, את היחידות היצירתיות ה"קטנות-יותר" של נקודות הגרעין הספירליות. אינכם רואים את מבנה החלקיק בשלמותו; משום כך אתם סובלים לעתים תכופות מן ההרגשה של חוסר טעם והיגיון. נתונים במצב תודעה זה, אתם אכן מפוצלים ולא מודעים כלל לתהליך הגדול-יותר.

זמן, על פי מצב התודעה האנושי, פירושו לחוות את הקיים כרצף במקום כחלק משלם. אתם רואים את הדברים בצורה קווית [ליניארית] במקום במלואם, אינסופיים לרוחב ולעומק ובהיקף, במימדים שהמיינד האנושי אינו יכול אף לקלוט בנקודה זו בהתפתחותו. כל רגע של זמן, אם לדבר במונחים שלכם – כל רגע של קיום, אם לדבר במונחים שלכם – הוא כשלעצמו מבנה גרעיני נפשי המכיל משמעות ותודעה ומכיל תוכנית תכליתית. כל שנייה מקוטעת היא זה. אם תשחילו שניות על גבי שניות על גבי שניות – לא רק ברצף [קווי] אלא לעומק ולרוחב – אולי תבחינו שאין זמן, שזוהי נקודת יצירה בלתי נגמרת שנמצאת שם תמיד; ולזה נוכל לקרוא "נקודת העכשיו" [the "now point"].

אין זה בלתי אפשרי לחלוטין, במצב התפתחותכם הנוכחי, לחוות לפעמים את "נקודת העכשיו" – את התחושה הזו. אולם הדבר מצריך מצבי תודעה גבוהים הרבה יותר, שאותם יש להרוויח ביושר. המין האנושי בכללותו יצא זה עתה פחות או יותר מגן הילדים; כאשר התודעה גדלה ומתבגרת מעט ולפיכך רואה את החיים לא רק כמקטע המידי והברור כרגע, אלא כשהיא חשה שהמקטע הוא חלק ממקטע גדול יותר, וכן הלאה והלאה, אזי התודעה מכינה את עצמה לחוות את "נקודת העכשיו". אנשים זוכים רק להצאות אקראיות על תפיסה כזאת, אולם די בהן כדי להטביע במיינד [את הידיעה] שיש בחיים האלה הרבה יותר ממה שהם חווים מיידיית בחייהם.

להיות ב"נקודת-העכשיו" פירושו להיות לחלוטין בעכשיו, ועל כך אנו עומדים לדבר בחלקה השני של ההרצאה. רק כאשר אתם נמצאים בעכשיו הנצחי אתם באמת באושר עילאי, בטוחים באמת [secure], חסרי פחד ובטוחים [certain] בהחלט – לא כמשאלת לב בלבד, אלא כביטחון [certainty] פנימי מוחלט, מציאותי ומוצדק – במשמעותם היפהפיה של החיים שהם רצף המשכי [continuum] שאינו נפסק רק משום שביטויים רגועים מסוימים פסקו לכאורה.

תחושת הנצחיות הזו היא האושר האמיתי. שכן היכן שאין פחד, יש רגיעה. המילה "רגיעה" עלולה להטעות ואני מהסס להשתמש בה, אך השפה האנושית היא מוגבלת ועלינו לעשות כמיטב יכולתנו עם המונחים בנמצא. על כן תנו לי לתאר למה אני מתכוון.

מצב חסר פחד לחלוטין, בלי התכווצות ומתח, גורם לאישיות להיות רגישה לקיומו המתמיד של אושר עילאי ביקום. אולם הוא רחוק מלהיות מצב פסיבי; חוסר המתח אינו מרמז על רפיון או על חוסר תנועה. זהו מצב בתנועה-מתמדת שבו שינויי המתח הפועמים, במובן שונה, מתחלפים לסירוגין בפתיחות מוחלטת לקבל [openness and total receptivity]. במובן האנושי הרגיל, כיוון השרירים [flexing] קשור אסוציאטיבית למתח ולהגנה. במצב הטהור, המתח הוא מעין טעינה, המעניקה את הקפיץ לתנועה היצירתית שבאה בעקבותיו. התנועה לסירוגין בין טעינה להרפיה היא שלם אחד יצירתי, הגורם לישות להשתתף ביצירה. שתי התנועות הן רגועות במובן זה שאין בהן פחד והגנה; הן מבטאות את מצב הידיעה העמוקה שהכל שפיר ביקום.

זהו מצב מאושר לאין שיעור. הכמיהה לאושר עילאי בעומק ליבם של כל בני האדם אינה יכולה להיכבות; וכשאתם מפצלים את תודעתכם ויוצרים את המציאות הכוזבת של העולם התלת-מימדי, מבפנים אתם מחוברים עדיין למציאות הגדולה של ההוויה הנצחית ול"נקודת העכשיו" הנצחית. תודעתכם, בביטוייה, [your manifest consciousness] תשאף תמיד אל המצב הזה, בין אם אתם יודעים זאת או לא. השאיפה הזו כשלעצמה היא הכוח המניע לצמות, לחפש, לנוע, לקבל את הקשיים הזמניים שיצרתם-עצמית, ולצלוח אותם כמו דרך מנהרות, ובכך לשחרר את העצמי מחסימות.

לשם כך נחוץ, כידוע לכולכם, כוח מניע. שכן אתם נעים במאבק מתמיד בין הרצון לנוע וללכת בעקבות הכמיהה, לבין התנגדות לתנועה ויותר על מה שלבכם יודע שקיים. זהו מאבק חשוב ביותר שכל ישות חייבת לעבור.

בתקופה מסוימת בטיפוס האבולוציוני, ניצחתם במאבק. התחייבתם לתנועה, גם אם היא מביאה לכאורה חוסר נוחות או קשיים רגעיים. כמובן שזו אשליה. חוסר נוחות וקשיים קיימים וחייבים לבוא לידי ביטוי, בין אם אתם מחליטים לנוע לכיוון ייעודכם הפנימי או לא. הציות לתנועה הזו היא הדרך האמיתית והיחידה המאפשרת לכם להבין את הקשיים ולפיקח למוסס אותם באמת. הכחשת הקשיים רק מעלימה אותם למראית עין באופן זמני, כך שנדמה כאילו הקשיים נוצרים מן ההחלטה לפנות פנימה וללכת בעקבות העצמי האמיתי. גם זאת אשליה.

השאירה לאושר עילאי היא הכוח המניע שמטָה את כפות המאזניים במאבק הפנימי בין תנועה להתנוונות, בין מציאות לאשליה, בין הגשמה לאמירת-נואש, בצד של תנועה, מציאות והגשמה; הדבר חייב להתרחש בשלב זה או אחר. עם זאת, אתם מחפשים גם קיצורי דרך. אתם רוצים לפעמים להגשים את הכמיהה בלי לשלם את המחיר. המחיר הוא עבודה, העבודה לחפש, לשאוף ולמצוא, ללמוד, לצמוח, להשתנות, לעשות היטהרות-פנימית, לחצות את כל הכאב והרוע שיצרתם-עצמית.

הבה נשקול עתה בקצרה מה עשויים להיות קיצורי דרך כאלה. יש כמה אפשריים, ואתן לכם רשימה של כמה מהם. פעילות מינית יכולה להיות קיצור דרך כזה. בחוויה המינית, העכשיו המאושר נחווה לעתים קרובות, אף כי רק לעתים נדירות מאוד הוא נשמר לאורך זמן. כאשר המיניות היא בריחה מבעיות, מקשיים ומהיבטים לא-נעימים של המציאות, אזי היא מבוקשת כדרך זולה לדמות אושר-עילאי אוניברסאלי, אושר שהלב יודע שקיים. כמובן, כמו בכל רמייה, זה לא יכול לעבוד; האושר יהיה, במקרה הטוב, אשלייתי מאוד וקצר מועד. כאשר המצב של אושר-עילאי אוניברסאלי בעכשיו הנצחי מושג ביושר דרך צמיחה, האיחוד המיני יהיה רק ביטוי אחד שלו, כתוצאה מיחסים ברמה העמוקה והכנה ביותר בין שתי הוויות המתמזגות ברוחניותן, בעצמי הרגשי שלהן, במיינד ובהווייתן הפיזית. האושר העילאי הנובע מכך נותן אז טעימה ראשונית של "נקודת העכשיו", או התנסות זמנית ב"נקודת העכשיו".

החיפוש השקרי הבוטה ביותר אחרי "נקודת העכשיו" הוא באמצעות סמים. אכן, ההתנסות בסמים מסירה את הגבולות הפיזיים והתלת-מימדיים ובכך חושפת את המציאות שמאחורי המסך הגדול. אך כאשר ההתגלות מתרחשת בלי להרוויח אותה ביושר על ידי התאמת מצב התודעה לחוויה הזו, אזי המחיר הוא גבוה. באמת שאין צורך להמחיש את הנקודה. אותו הדבר חל כמובן גם על אלכוהול.

קיצור דרך כזה הוא תמיד שילוב בין שני היבטים באישיות. מצד אחד יש דחף גדול להיות במצב של אושר עילאי, שחלק באישיות "זוכר" וחושק בו, ומצד שני יש התנגדות לבצע את העבודה. הניסיון לפשר בין שני הצדדים מוביל לדרכים שקריות מסוג זה להשגת "נקודת העכשיו"; הנפילה ממצב האושר העילאי כואבת אז הרבה יותר ומצב התודעה הפיזית הרגילה נעשה קודר יותר. בכתבי הקודש, נפילת המלאכים מוצגת כאירוע חד פעמי, אולם זו מציאות מחוץ לזמן המתרחשת בכל פעם שמצב תודעה מופצל מתפתח על ידי הפרת חוק רוחני כלשהו. החיפוש הכוזב אחר "נקודת העכשיו" הוא הפרה במובן זה שהוא רוצה להשיג את התוצאה בלי לשלם את המחיר. ההתעקשות להיות בגן עדן בלי להיות מוכנים לקראתה גורמת לאישיות לצלול לגיהנום.

תרגילי מדיטציה הם דרך נוספת שבה בני אנוש שואפים תכופות להגיע למצב של אושר עילאי. על פניו נדמה שזהו חיפוש אמיתי, שכן הוא כרוך כמעט תמיד בתרגול ממושך של תרגילי ריכוז, ולפעמים אף בדרך חיים סגפנית שאמורה להכין את האישיות לחוויה. גם זאת לפעמים אשליה.

צומות ממושכים, תרגילי ריכוז, מזמורים וחזרות בהיפנוזה-עצמית על פסוקי מדיטציה, בהחלט יכולים להניב תוצאות. עשויה להיות חוויה זמנית החושפת את העולם הגדול שמאחורי המסך. אך אם כל התרגולים האלה הם תחליפים לחיפוש-עצמי, להיטהרות-עצמית ולשינוי מעומק העיוותים, הם יהיו דומים במהותם לנתיבי הבריחה הבוטים יותר בהרסנותם שצינו קודם.

אם תרגילי המדיטציה הם מכאניים, הדרך היא אשלייתית. רק כאשר "נקודת העכשיו" היא תוצאת התפתחות שהורווחה לאיטה, רק אז התפיסות החדשות יהיו שלכם באמת. אחרת תשקיעו אנרגיה בכוח רב במשהו שאינכם יכולים לתחזק בתחושה של קלות. הוא חייב להתפצל בסופו של דבר מן החלקים המפותחים שלכם, דבר שאתם דוחפים אז אל מחוץ למודעות. כך מתרחשת סתירה עצומה. "נקודת העכשיו" המאושרת היא בהחלט תוצאה של איחוד. אם אינכם משיגים את האיחוד הזה ביושר ואתם מחפשים קיצורי דרך, אזי במקום לאחד, אתם תהיו מופוצלים אף יותר. לאמיתו של דבר, במקרה כזה האישיות היתה מופוצלת פחות בתחילת דרכה לעומת איך שתמצא את עצמה אחרי שטעמה והתענגה זמנית על "נקודת העכשיו" המאושרת בהשפעת אמצעים מלאכותיים; אני כולל תרגילים ותרגולים מכאניים באמצעים האלה.

יש רק דרך אחת בטוחה ומבוטחה להגיע אל "נקודת העכשיו" המאושרת, אל התגלות המציאות במימדיה חסרי הגבולות: על ידי הגשמת המשימה שלשמה באתם. רק נתיב מסוג זה יכול לסייע לכם לעשות זאת. עליכם ללמוד לצלוח את כאבכם: כאב האשליה, האשמה והצד הבלתי מפותח שבכם. בסופו של דבר, הכל מסתכם בכך.

מהו טבעו האמיתי של מצבכם כאשר איבדתם את "נקודת העכשיו"? אינכם מודעים למציאות הרוחנית, אתם מנותקים ממנה. אתם סבורים שהמציאות הזמנית שיצרתם – מציאות אשלייתית, אם יורשה לי לטבוע מטבע לשון פרדוקסאלית כזו לכאורה – היא המציאות. עתה אני מגיע אל החלק הקריטי ביותר בהרצאה. אמרתי קודם שלהיות ב"נקודת העכשיו" פירושו להיות מודעים, מודעים בחריפות, למשמעות של "נקודת העכשיו". בכל פעם שאתם שואפים להתרחק מ"נקודת העכשיו" אתם מאבדים את המודעות למשמעות שלה; ואז אתם יוצרים וכופים מציאות כוזבת [you then create a superimposed false reality]. הדבר מתרחש במספר דרכים: דבר ראשון, לא להיות בעכשיו הנצחי, במונחים של זמן, נובע מלהיות בעבר או בעתיד – לא בהווה, בהווה האינפניטיסימאלי. אדם יכול להיות בהווה במידה מסוימת, אבל עדיין לא להיות מודע באמת ל"נקודת העכשיו". בכל רגע אתם נמצאים או קדימה – אולי בדקה הבאה, בשעה הבאה, מחר, או אפילו אי שם ב"עתיד" הרחוק, במשאלת-חלום על איזה יום רחוק ואיך הוא יהיה או צריך להיות או יכול להיות בדרך קסם. ואז אתם עוקפים את "נקודת העכשיו" שיכולה היתה לתת לכם את המפתח לעבוד בצורה ממשית ולהגיע אל אותה נקודה נחשקת בעתיד; או שאתם נאחזים במשהו מן העבר השולט בכם, תכופות אף ללא ידיעתכם.

נתיב ההתמרה גורם לכם להיות בקשר עם שניהם; אתם רוכשים מודעות לדרך שבה אתם ממשיכים להיות מושפעים מן העבר רק אחרי גישושים מייגעים רבים לעתים קרובות. בהשפעת העבר אתם מגיבים למשהו שקורה עכשיו כאילו הוא עדיין קורה בעבר, ומתוך ראייה מעוותת זו אתם מאמינים ברצינות שהאירוע הנוכחי זהה לאירוע שהיה בעבר. לא שהאמונה הזו מנוסחת במפורש; אילו היתה

מנוסחת, הייתם קרובים יותר ל"נקודת העכשיו". העובדה שאתם משוכנעים שתגובתכם בהווה היא תגובה הולמת לעכשיו היא מדד למידת הניכור שלכם מ"נקודת העכשיו".

דרגת הכפייה הזו מן העבר אל העתיד היא חזקה הרבה יותר ממה שאפילו אתם, ידידי, תופסים, אף שראיתם כמה דוגמאות לכך. ככל שאתם צומחים תהיו מודעים יותר ל"השלכת הזמן" ["time projection"] הזו. מה שאתם מאמינים לעתים קרובות שהוא פעולות חופשיות, הנקבעות על ידי מצבים נוכחיים, לא נבחר כלל מתוך חופש, אלא נקבע על ידי אירועים ותגובות שלכם, שהתאימו, או אולי לא התאימו, בעבר. בכל מקרה התגובות האלה לא מתאימות עכשיו והן מובילות לעיוות המציאות, וכך ליצירה שקרית המסתירה את הקשר שלכם לעכשיו האמיתי.

באותו המטבע, כשתסקרו את חייכם באובייקטיביות, אתם תראו עד כמה המשאלות והשאיפות שלכם לעתיד קובעות את החוויה שלכם – ולפיכך את היעדרה של חוויית עומק אמיתית – עכשיו. כאן אתם מאבדים את "נקודת העכשיו" כתוצאה מן העבר והעתיד שקורעים אתכם, כביכול, משני הכיוונים. בצורה גסה ניתן לומר שחוסר המודעות למה שמתרחש באמת הוא שיוצר את אשליית הזמן; או במילים אחרות, המציאות השקרית, היעדר המודעות-העצמית, יוצרים פיצול וניתוק.

עם זאת, להיות ב"נקודת העכשיו", להבין את משמעותה, לא לחיות בעבר או בעתיד, אלה לא דברים שאתם יכולים להחליט בתוך המיינד על ידי הפעלת הרצון. הפעלת הרצון משחקת תפקיד, אך יש לכוון אותה לביסוס מודעות-עצמית בכל אותם היבטי חיים רגילים שאינכם ששים להתייבב מולם ולהתמודד איתם. רק אז תהיו באמת; רק בדרך זו ניתן לבסס תחושת מציאות; ורק כתוצאה מעשייה כזו תוכל תחושה חדשה של על-זמניות/נצחיות להתפתח באופן ספונטני, ללא מאמץ, כאשר אתם כלל לא מצפים לה. היא תגיע כתוצר לוואי של החיפוש אחר האמת שלכם.

רק בעקיפין, כתוצאה מחקירה-עצמית [self-exploration], העבר יחדל להיות ההווה. אז תבטחו לחלוטין בעתיד משום שתדעו שהוא יכול להיות רק שלוחה של העכשיו. אם אתם נמצאים במלוא האמת בעכשיו, אתם בונים "עתיד" – במונחים שלכם – שניתן לבטוח בו לחלוטין. לפיכך אין לכם צורך לשחק במשאלות שווה מול העתיד, משום שאין לכם צורך להימלט מן ההווה. או אז העכשיו הנצחי מקבל ממשות חדשה.

דרכים נוספות לאיבוד "נקודת העכשיו" של כל רגע-זמן מפוצל שבו אתם קיימים – שבו אתם נושמים, שבו אתם חושבים ורוצים ומרגישים וחווים – הן דרכים מופרות היטב לאלה מכם שהשקיעו זמן ומאמץ בנתיב זה. הדרכים האלה ידועות אפילו באסכולות פסיכולוגיות המנסות לגלות את העצמי הפנימי. לכאורה, אין להן קשר לתהליכים קוסמיים ויצירתיים; בעולם שלכם, כיום, אלה רעיונות מייגעים לכאורה שנראים רחוקים מאוד מנושאי הדיון שלנו. אך הן בהחלט קשורות בעבותות לתהליכים הנדונים. אלה הן: (1) התקה – displacement, (2) השלכה – projection, (3) הכחשה – denial. אביא דוגמאות פשוטות שלהן שישמשו אתכם להמשך החקירה-העצמית.

נניח שיש בכם משהו כואב שאתם נאבקים נגדו – וכולכם יודעים עד כמה אתם נאבקים במחניה זו. אתם מאבדים אז את "נקודת העכשיו" דרך התקה. הבה ניקח את הדוגמה שבה אתם אוהבים אדם יקר שפוגע בכם ומכעיס אתכם. אינכם רוצים להעליב את האדם הזה. אם אתם מראים את הרגשות שלכם, התוצאות עלולות לעלות לכם באובדן האדם הזה שאתם זקוקים לו ותלויים בו. הדבר יגרום כאב שאתם רוצים להימנע ממנו. ובכל זאת, האדם עשה לכם משהו מכאיב ומכעיס. הכרה בכאב הזה עשויה גם לפוצץ בועה של אשליה שאינכם רוצים לוותר עליה. אולי זו האשליה שהאדם האהוב אמור להיות מושלם ולעולם לא לעשות דברים שפוגעים בכם. מטרת האשליה עצמה היא להימנע מחוסר נעימות – במקרה זה, עימות – ו/או לא להסתכן באובדן האדם האהוב. אתם מקווים להימנע מכל סיכון, אי-נוחות וכאב על ידי בניית אשליה שבה אתם משקיעים לא מעט אנרגיה כדי לשמר את ממשותה הבדיונית. ובכל זאת, אנרגיית הכאב והכעס שאתם חווים היא אמיתית מאוד ועליכם להיפטר ממנה. האשליה היא שעל ידי אי-הכרה בכאב ובכעס הם פשוט יסתלקו מעצמם. המנגנון שבאמצעותו אתם מנסים "לפתור" את הבעיה – תכופות אוטומטי כל כך עד שאינכם מבחינים בו אפילו – הוא להטיל את הרגשות שלכם כלפי אדם אהוב וחשוב זה על אדם אחר, אולי על נושא אחר.

האדם האחר אולי לא משמעותי כל כך בשבילכם. הכעס, הדחייה והנקמה שלו או שלה עשויים להיות פחות "מסוכנים" מבחינתכם; או שאתם בוטחים כל כך באהבה, בסובלנות ובהבנה מצדו או מצדה עד שאתם יכולים להטיל עליהם בביטחון את המטען הזה. בדרך זו, "פתרתם" לעצמכם את הבעיה על ידי מציאת פורקן ללחץ המצטבר של אנרגיה, בלי לסכן את היחסים עם האדם החשוב ביותר בחייכם. לכך אני קורא התקה. לבד מן האשמה על חוסר הכנות שבשימוש בתחבולה ממולחת שכזו, הדבר גם יוצר מציאות שקרית; אתם מתחילים לחיות בעולם שיצרתם-עצמית ושאינו קשור כלל למציאות האמיתית. הדבר גורם לכם לחוסר מודעות מוחלט לכל שבריר של "נקודת עכשיו". אינכם יכולים לראות את משמעותה או את המסר שלה עד שאתם מוכנים להעמיד שוב דברים על דיוקם.

רבים מכם מתקדמים דיים בנתיב וחוו לא מעט פעמים כי כאשר אתם מתייצבים באופן מלא מול הפרות האמת הבלתי רצויות ביותר, חסרות הכנות ביותר והקטנוניות ביותר שבכם, אתם נכנסים למצב של אושר עילאי. אתם מגיעים למצב זה אפילו לפני שבהכרח שיניתם את החלק הזה בכם, פשוט על ידי התמודדות כנה עם הנושא. הסיבה לכך היא שאתם נמצאים ב"נקודת העכשיו" המסוימת של אי-האמת שלכם, של הרמאות שלכם, של השליליות שלכם. התקה יוצרת כאוס ואי-סדר; היא יוצרת בלבול מוחלט בנוגע למה שקיים באמת; היא יוצרת ניתוק מוחלט מן הרצף ההמשכי [continuum] של קיומכם הפנימי. לפיכך היא חייבת ליצור פחד ופיצול.

הדוגמה שנתתי היא דבר שכיח שקיים בחייכם במידה גדולה הרבה יותר משאתם תופסים כרגע. פה ושם אתם רואים חלק מן ההתקה שלכם, אך אפילו לא קרוב למידה שבה היא עוד מתרחשת אצל כולכם. לעתים קרובות מאוד אתם מעבירים משהו מאדם אחד לאחד, ממצב אחד לאחר. לעתים אתם פשוט עצלים מדי ומתנגדים מדי מתוך הרגל מכדי להתמודד עם המצב האמיתי, אז הוא יוצא החוצה במצב השקרי. האפשרות שתגיעו לחיות כל הזמן ב"נקודת העכשיו" שלכם שתמיד משתנה ומתחדשת ומתמשכת, לא עומדת לשאלה כלל אלא אם כן אתם עוצרים את התהליך – אלא אם כן גומלת בלבכם ההחלטה לראות מה אתם עושים ועד כמה אתם עושים זאת. חוסר המודעות לאיך אתם עושים זאת מחרף מאוד את הבעיה; ברגע שאתם רואים שיש לכם בעיה של התקה אוטומטית, הבעיה כבר מצטמצמת.

הבה נתייחס עכשיו להשלכה. היא מוכרת לכם קצת יותר, אבל אפילו כאן אתם לעתים קרובות עיוורים למדי לאיך אתם מגיבים אל אחרים, בדיוק בגלל זה שאינכם רוצים לראות משהו בתוך עצמכם. לפעמים לאדם אחר עשויה באמת להיות התכונה הלא רצויה, אף כי פעמים אחרות זהו לא בהכרח המקרה. אבל כך או כך, זה לא משנה. הדבר שחשוב לראות הוא שאתם עושים שימוש לרעה באנרגיה שאמורה לשמש אתכם כדי לראות, להתעמת ולהתמודד עם היבט שלכם, ובמקום זאת אתם מתרגזים ומתעצבנים על אדם אחר. אתם נוהגים כך בגלל הרצון לשמר את האשליה לגבי עצמכם – האשליה שאין לכם את התכונה הנדונה.

הכחשה כמובן לא זקוקה להסברים. [במקרה זה] אינכם מתיקים או משליכים את מה שאינכם רוצים לחוות, אלא אתם פשוט מנסים להכחיש את קיומו. כל ההליכים האלה – היות מושפעים מן העבר, לשאוף אל העתיד, התקה, השלכה והכחשה – הם ניסיונות להתרחק מ"נקודת העכשיו", מתוך האשליה שאפשר להימנע מכל אי נעימות שהיא. אתם יוצרים בכוח מציאות חדשה שאינה מבוססת על אמת, ובעיקרו של דבר זהו שימוש לרעה ביכולות היצירתיות. מה שאתם משיגים באמת הוא יצירת פיצול רב יותר, ניכור נוסף מ"נקודת העכשיו" הגרעינית הנפשית על כל פאר משמעותה ויחסיה עם השלם.

האהבה מכל חבריכם העובדים ביוזמה היפה הזו זורמת אל כולכם. הברכות יוכפלו בלבכם ובמיינד העמוק שלכם ככל שתרשו לעצמכם להרגיש את הברכות האלה. היו אלוהים הפנימי-ביותר שלכם.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו:

The Pathwork® Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם Pathwork® ובחומר המובא בהרצאה זו. שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים: Pathwork® (נתיב ההתמרה) הוא סימן רשום בבעלותה של The Pathwork Foundation (הקרן לנתיב ההתמרה) ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן. הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן Pathwork® על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים.

זכויות יוצרים: זכויות היוצרים לחומר של Pathwork Guide – המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכוש הבלעדי של קרן Pathwork. שכפול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.

by Eva Broch Pierrakos

© 1996 The Pathwork® Foundation (1996 Edition)